

Arta de a vorbi vs. arta de a tăcea

Florianruse

Prezența ei era o bucurie
ce,-ntotdeauna, sufletu-mi înmiresma,
indiferent prin care murdărie,
acesta, pân-a o vedea, se zbuciuma.
Vorbirea ei era o simfonie
ce echilibrul, mai mereu, îmi clătina,
cu tonuri parcă destinate mie
și cu idei la care mintea-mi rezona.
Ochii ei erau precum un cer senin
la care-n van cătam a rămâne rece,
spăimântat ca-ntâmplător să nu devin
cel ce fulgere-n privire i-ar aduce.

(Totuși, câte-odat'-ai fi complet nebun
să-i spui vreunei minuni cât ți-e de dragă;
deci, te poticnești în gându-ți "oportun":
"Șșșt, bolovane... c-aici nu prea-i de șagă!")

Acum, deși viața ne-a tot depărtat,
iar chipu-i abia-mi mai vine-n amintire,
suspîn, când și când, adânc înduioșat
de cum poate sfârși o-ntâie iubire.